

ODPIS

Sygn. akt VI ACa 845/07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2007 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Ewa Śniegocka
Sędzia SA – Krzysztof Tucharz
Sędzia SA – Aldona Wapińska (spr.)
Protokolant: ref. staż. – Agnieszka Stachura

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2007 r. w Warszawie na rozprawie sprawy z odwołania Wojciecha P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P: W „P” z siedzibą we W od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 marca 2006 r. nr DPE/225/2006 przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o udzielenie koncesji na paliwa ciekłe na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 marca 2007 r., sygn. akt XVII AmE 127/06

1/ zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie Wojciecha P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P W „P” z siedzibą we W od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 marca 2006 r. nr DPE/225/2006

2/nakazuje pobrać od Wojciecha P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty od apelacji, od uiszczenia której pozwany był zwolniony.

Na oryginalne właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

Wyrokiem z dnia 27 marca 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie z odwołania Wojciecha P , prowadzącego P W P we W , od decyzji pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 marca 2006 r. nr DPE/225/2006 o odmowie udzielenia koncesji na paliwa ciekłe – uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł tytułem opłaty sądowej od odwołania. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia:

Decyzją z dnia 21 marca 2006 r. nr DPE/225/2006 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił przedsiębiorcy Wojciechowi P , prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P W „P ” z siedzibą we W , koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt. 4 ustawy Prawo energetyczne polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. W uzasadnieniu tej decyzji Prezes wskazał, iż postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia Wojciechowi P prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P W „P ” koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi zostało wszczęte na wniosek strony z dnia 17 maja 2004 r. W toku tego postępowania, na wezwanie Prezesa Urzędu przedsiębiorca przedstawił pismami z dnia 18 czerwca 2004 r., 2 sierpnia 2004 r., 5 stycznia 2005 r., 8 marca 2005 r., 25 kwietnia 2005 r., 7 października 2005 r. oraz 23 listopada 2005 r. (data wpływu do Urzędu) informacje niezbędne do udzielenia koncesji.

W dniu 24.03.2005 r. w prowadzonej przez przedsiębiorcę stacji paliw w W została przeprowadzona kontrola Inspekcji Handlowej podczas której ujawniono, że parametry jakościowe paliw ciekłych sprzedawanych na tej stacji nie były zgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach – w oleju napędowym stwierdzono zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 2793,0

mg/kg (maksymalnie mogła wynosić 50 mg/kg) oraz niezgodność składu frakcyjnego, który w 95% destylował w temperaturze powyżej 403,6 C, podczas gdy powinien destylować w temperaturze maksymalnej 360,0 C. Wobec powyższego wezwano przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie, wniosków dowodowych oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem obowiązujących przepisów.

W odpowiedzi na to wezwanie przedsiębiorca w piśmie z dnia 30 stycznia 2006 r. wskazał, iż nie umie wytłumaczyć przyczyn złej jakości oleju napędowego oferowanego przez niego do sprzedaży. Zaznaczył natomiast, iż od dnia przeprowadzonej kontroli dokłada wszelkich starań, by swoją działalność prowadzić w sposób prawidłowy, czego potwierdzeniem są (w ocenie przedsiębiorcy) kserokopie dokumentów przesłanych do Urzędu w dniu 28 lutego 2006 r. tj. dwóch faktur zakupu oleju napędowego oraz dołączonego do jednej z nich świadectwa jakości oleju napędowego.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiotowej decyzji wskazał, iż zgodnie z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca jest zobowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej, w szczególności dotyczące ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego i moralności publicznej a także ochrony środowiska. Natomiast na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zabronione jest wprowadzanie do obrotu paliw, które nie spełniają wymagań jakościowych określonych w przepisach wykonawczych. Cytowana ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych przewiduje odpowiedzialność karną zarówno za działanie umyślne jak i nieumyślne. Kara za działanie umyślne wynosi 500 000 złotych grzywny lub 3 lata pozbawienia wolności, natomiast za działanie nieumyślne wynosi 250 000 złotych grzywny. Wskazano ponadto, iż zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przed podjęciem decyzji w sprawie

udzielenia koncesji organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu sprawdzenia czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania tejże działalności. Prezes wskazał, że ponieważ przedsiębiorca wprowadził do obrotu paliwa ciekłe nie spełniające wymagań jakościowych, jak również doręczone przez niego dokumenty nie potwierdzają jednoznacznie, iż parametry paliwa zakupionego od dostawcy, zgodnie z wystawionym dokumentem zakupu, spełniają normy określone w obowiązujących przepisach, tym samym prowadzona przez niego działalność nie jest zgodna z obowiązującymi przepisami.

W ocenie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki poprzez takie działania przedsiębiorca naruszył art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych w związku z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Ponadto poprzez naruszenie w/w przepisów przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją w rozumieniu art. 50 pkt. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W odwołaniu od powyższej decyzji Wojciech P podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego – w szczególności art. 50 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – poprzez przyjęcie, iż nie daje on rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją oraz art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 33 Prawa energetycznego, poprzez przyjęcie, iż nie spełnia on określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności objętej koncesją. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Podkreślił, iż kontrole Państwowej Inspekcji Handlowej prowadzone były w jego przedsiębiorstwie wielokrotnie, natomiast negatywny wynik kontroli był tylko raz i dotyczył wyłącznie oleju napędowego, który jest tylko jednym z oferowanych produktów. Dbając o jakość paliwa zaprzestał współpracy handlowej z dostawcą, który sprzedał mu paliwo z

nieprawidłowymi parametrami. W ocenie odwołującego takie jednorazowe zdarzenie nie może prowadzić do uznania, iż nie daje on rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. W. P. zapewnił, iż nabyte doświadczenie pozwoli mu uniknąć podobnej sytuacji w przyszłości, bowiem będzie on przykładał większą uwagę do jakości paliw niż osoba, która nie miała doświadczeń z paliwami złej jakości.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym, na rozprawie w dniu 19 marca 2007 r. przedsiębiorca złożył pismo procesowe, załączając do niego protokół kontroli Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. delegatura w K. z dnia 22 września 2006 r. wraz z trzema protokołami badań z dnia 22 września 2006 r. (nr 000295, nr 1853/2006 oraz 1849/2006), protokół kontroli Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. z dnia 11 października 2004 r. wraz z protokołem pobrania próbek paliwa z dnia 11 października 2004 r. nr 000003 oraz protokołem z badań 1938/2004, a także protokół kontroli Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. z dnia 23 marca 2006 r. wraz z protokołem pobrania próbki paliwa z dnia 23 marca 2006 r. oraz protokołem badań z dnia 29 marca 2006 r. nr C-2083-06 na okoliczność, iż przeprowadzone w jego przedsiębiorstwie pozostałe kontrole paliwa wykazały, iż sprzedawane przez niego paliwo spełnia wymagania określone przepisami prawa. Ponadto powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Ś. Sygn. Akt. II K 427/05 na okoliczność sposobu i podstawy prawnej ukarania skarżącego za wprowadzanie do obrotu paliw nie spełniających prawem określonych kryteriów jak również z przesłuchania świadka Macieja S. na okoliczność w jaki sposób doszło do zakupu paliwa, w którym stwierdzono niezgodność z parametrami określonymi przepisami prawa oraz w jaki sposób obecnie odbywa się pozyskiwanie paliw przez powoda.

Sąd Okręgowy wskazał, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi został, z mocy zmian ustawy Prawo energetyczne, objęty obowiązkiem

uzyskania koncesji na prowadzenie tejże działalności pod rygorem nakazu zaprzestania działalności prowadzanej w tym zakresie. Dlatego też powód wystąpił w dniu 17 maja 2004 r. o uzyskanie koncesji.

Sąd pierwszej instncji dopuścił załączone przez powoda do pisma procesowego złożonego na rozprawie w dniu 19 marca 2007 r. dowody na okoliczność przeprowadzonych kontroli i ich wyników. Dwie z tych kontroli dokonane zostały już po wydaniu przez Prezesa Urzędu Energetyki decyzji z dnia 21 marca 2006 r. o odmowie udzielenia powodowi koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. W ocenie tego Sądu z przedstawionych przez powoda protokołów kontroli wynika, iż działał on z należytą starannością i nie było żadnych zastrzeżeń do jego poczynań, natomiast przeprowadzenie pozostałych dowodów wskazanych przez powoda w piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 19 marca 2007 r. Sąd ten uznał za zbędne, gdyż nie miałyby one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie powoda było uzasadnione bowiem z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy (protokoły kontroli) wynika, że do naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych doszło tylko jeden raz – w odniesieniu do jakości oleju napędowego. Takie jednostkowe zdarzenie nie powinno – zdaniem Sądu pierwszej instancji – wywoływać sankcji w postaci odmowy udzielenia koncesji, tym bardziej, że gdyby powód posiadał już koncesję na obrót paliwami to mógłby być ukarany karą pieniężną (art.56 ustawy Prawo energetyczne), zaś cofnięcie koncesji byłoby środkiem bardziej dolegliwym i ostatecznym (art. 41 ustawy Prawo energetyczne).

Sąd Okręgowy uznał, że skoro ustawodawca zróżnicował system sankcji wobec przedsiębiorcy naruszającego koncesję, to trudno byłoby przyjąć, iż przedsiębiorca przed uzyskiem koncesji mógłby być traktowany bardziej surowo, tj. za jednorazowe przewinienie odmawiać by mu należało udzielenia koncesji. W ocenie tego Sądu realizacja celu publicznoprawnego przez organ

administracji publicznej, jakim jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, powinna być adekwatna do stopnia naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów związanych z koncesją, a jednocześnie prowadzona środkami najmniej dolegliwymi dla osiągnięcia tego celu. Jednorazowe naruszenie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych oraz późniejsze prowadzenie obrotu paliwami ciekłymi zgodnie z prawem – co wykazały przeprowadzone w przedsiębiorstwie powoda dwukrotnie kontrole PIH – nie pozwalały na uznanie, że powód po uzyskaniu koncesji nie będzie dawał rękami prawidłowego jej wykorzystywania. W ocenie Sądu pierwszej instancji odmowa udzielenia koncesji przedsiębiorcy, który po raz pierwszy o nią występuje, a już wcześniej prowadził działalność objętą obecnie koncesją (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie), może nastąpić tylko w wypadkach rażącego i nie jednostkowego naruszenia przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Dlatego też na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaskarżoną decyzję uchylił, o kosztach orzekając stosowanie do wyniku sprawy na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, tj.:
  - a) art. 35 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zmianami.),
  - b) art. 18 oraz art. 50 pkt 2 i art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne - poprzez ich nieuwzględnienie, a także
- naruszenie norm procesowych - poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 217 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu decyzji z dnia 21 marca 2006 r., znak: DPE/225/2006, odmawiającej udzielenia przedsiębiorcy –

Wojciechowi P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P. W. „P.” z siedzibą we W. – koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, Prezes Urzędu przypomniał, iż działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi powód prowadzi na podstawie regulacji przejściowej, zawartej w art. 28 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2004 r. Nr 34, poz. 293, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi, która na podstawie przepisów dotychczasowych nie wymagała uzyskania koncesji, mogą ją wykonywać na dotychczasowych zasadach do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, pod warunkiem złożenia wniosku o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi najpóźniej w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. W toku postępowania administracyjnego, wszczętego na wniosek powoda o udzielenie koncesji, ujawniono w wynikach kontroli dokonanej przez Państwową Inspekcję Handlową w dniu **24 marca 2005 r.** na terenie użytkowanej przez Przedsiębiorcę stacji paliw w W. brak zgodności parametrów jakościowych paliw ciekłych, będących przedmiotem obrotu dokonywanego przez powoda, z parametrami określonymi przepisami obowiązującego wówczas rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2004 r. Nr 192, poz. 1969) - przy czym zawartość siarki w oleju napędowym była wyższa prawie **56 - krotnie** aniżeli dopuszczalna. Stwierdzono także niezgodność składu frakcyjnego, który w 95% destylował w temperaturze powyżej 403,6°C, podczas, gdy powinien w temperaturze maksymalnej 360,0°C. W ocenie apelującego nawet jednorazowe naruszenie wymagań w zakresie parametrów jakościowych, jakim powinno odpowiadać paliwo ciekłe, uzasadniało odmowę udzielenia koncesji zarówno w oparciu o przepis art. 35

ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, jak też na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, gdyż nie pozwalało uznać, iż przedsiębiorca daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją. Pozwany odwołał się bowiem do konstytucyjnej zasady swobody działalności gospodarczej i możliwości jej ograniczenia tylko z uwagi na istnienie „ważnego interesu publicznego”. Takim ograniczeniem tej swobody jest wymóg uzyskania koncesji na określone rodzaje działalności gospodarczej, oznaczający poddanie podejmowania i prowadzenia określonej działalności gospodarczej kontroli ze strony władz publicznych ze względu na potrzebę ochrony określonych dóbr, mających przymiot „ważnego interesu publicznego”. Skoro z art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika, że za takie dobro ustawodawca uznał między innymi rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją z uwagi na konieczność zapewnienia kontrahentom takiego przedsiębiorcy swoistej gwarancji bezpieczeństwa, że podmiot, który uzyskał koncesję, będzie wykonywał określoną działalność zgodnie z przepisami prawa i profesjonalnie, w sposób zapewniający właściwą jakość towarów lub świadczonych usług – to biorąc pod uwagę tak znaczne przekroczenie przez powoda parametrów jakościowych oleju napędowego, dokonane jeszcze przed uzyskaniem wymaganej koncesji, jednoznacznie wskazuje, że powód nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją. Przekroczenie dopuszczalnych norm w stopniu dalece odbiegający od wymaganych norm jakościowych wiąże się bowiem z wysokim ryzykiem wystąpienia poważnych szkód nie tylko w środowisku naturalnym, ale także szkód w mieniu oraz zagrożenia dla zdrowia a nawet życia osób użytkujących w pojazdach olej napędowy.

Odnosząc się do stwierdzenia Sądu Okręgowego, że okoliczność wprowadzenia przez Powoda do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami mogłaby być podstawą do nałożenia na Powoda „łagodniejszej sankcji w postaci wymierzenia mu kary pieniężnej”

pozwany podniósł, iż w myśl art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, nie dysponuje on uprawnieniami do nałożenia kary pieniężnej na podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie regulacji przejściowej zawartej w art. 28 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Jeśli więc powód do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, jest uprawniony do wykonywania tej działalności bez wymaganej koncesji, to pozwany – gdyby przyjąć za uzasadniony pogląd Sądu Okręgowego – nawet w sytuacji znacznej częstotliwości naruszeń przepisów, dotyczących wykonywania tego rodzaju działalności gospodarczej, nie tylko nie byłby uprawniony do odmowy udzielenia koncesji, ale także nie mógłby podejmować żadnych innych środków o charakterze sanacyjno - prewencyjnym, tj. środków chroniących uczestników rynku, w tym zwłaszcza konsumentów.

Niezależnie od powyższego apelujący podniósł, iż prawomocnym wyrokiem wydanym w dniu 27 października 2005 r. w sprawie II K 472/05 przez Sąd Rejonowy w Ś powód został skazany za przestępstwo mające związek z przedmiotem prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co stanowi samoistną przesłankę odmowy udzielenia koncesji, określoną w przepisie art. 33 ust. 3 pkt prawa energetycznego. Pozwany wnosił o przeprowadzenie dowodu z akt tej sprawy, który to dowód został bezzasadnie uznany przez Sąd Okręgowy za nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany złożył odpis tego wyroku jako załącznik do pisma z dnia 14.05.2007 r. (k. 121-123).

Wskazując na powyższe apelujący wnosił o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, zaś na rozprawie apelacyjnej zmienił wniosek apelacji w ten sposób, że wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Powód Wojciech P. wnosił o oddalenie apelacji i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. Powód podniósł, iż fakt

wydania wyroku skazującego przez sąd karny był apelującemu znany jeszcze w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, zatem wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z tego wyroku powinien zostać pominięty zgodnie z przepisem art. 381 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Niezależnie bowiem od wątpliwości co do poprawności argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, czy uznanie w toku postępowania o udzielenie koncesji, iż wnioskodawca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności (przepis art. 35 ust. 3 w zw. z ust. 1-1a tego artykułu ani też przepis art. 33 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne takiej przesłanki odmowy udzielenia koncesji *expressis verbis* nie zawiera, por. też: Konrad Kohutek, *Institucja koncesji w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej – wybrane zagadnienia*, Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2005/5/2 na tle przepisów tej ustawy), jak też czy przepis art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego odnosi się do niespełnienia wymaganych warunków w szerszym zakresie, aniżeli określone w ust. 1-1a tegoż artykułu (w kontekście ustalonego naruszenia przez powoda przepisów dotyczących wymagań jakościowych paliwa ciekłego), a także czy naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych w związku z art. 17 i art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest wystarczające do przyjęcia, iż przedsiębiorca nie spełnia wymaganych przepisami prawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej – należy uznać, iż w ostatecznym rezultacie decyzja o odmowie udzielenia powodowi koncesji była słuszna.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zmianami) nie może być wydana koncesja wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą. Błędnie zatem Sąd pierwszej

energetycznego, co musi być brane pod uwagę przy ocenie zasadności decyzji o odmowie udzielenia koncesji. Błędnie więc Sąd pierwszej instancji uchylił zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, skoro zaistniały bezwzględne negatywne przesłanki co do wydania powodowi koncesji w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Trafnie natomiast pozwany w apelacji podniósł, iż postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie sprowadza się tylko do oceny postępowania administracyjnego, ale stanowi samodzielny etap postępowania rozpoznawczego zmierzający do merytorycznego rozpoznania sprawy. Wydając wyrok Sąd pierwszej instancji musi zatem brać pod uwagę stan faktyczny i prawny istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.), co oznacza, że w realiach sprawy niniejszej powinien był zbadać, czy w chwili wyrokowania powód spełniał wszystkie wymagania niezbędne dla uzyskania koncesji w zakresie, w jakim powód się o to ubiegał. Tymczasem Sąd Okręgowy zaniechał zbadania istotnej przesłanki dla rozstrzygnięcia w sytuacji posiadania pozytywnej wiedzy o toczącym się postępowaniu karnym przeciwko powodowi i wydania wobec niego wyroku skazującego za czyn mający związek z przedmiotem działalności gospodarczej, w zakresie której występował o udzielenie mu koncesji. Stanowi to naruszenie art. 217 § 2 k.p.c., skutkujące naruszeniem prawa materialnego – art. 33 ust. 3 Prawa energetycznego, co słusznie podnosi w apelacji pozwany.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie powoda jako niezasadne, o kosztach procesu rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy